

תוכן העניינים

ט	פתח דבר
1	הקדמה: חיים קולוניאליים
3	חברה, תרבות וחיי יום-יום: הוויה קולוניאלית בשטח מנדט
6	בריטים בפלשתינה
10	קהילה, אימפריה ובריטיות
13	פסיפס של חיים קולוניאליים
17	פרק ראשון: קהילה בריטית בפלשתינה
19	התגבשות הקהילה הבריטית ומאפייניה הדמוגרפיים
29	קריירה מעבר לים: מינהל המנדט
35	"לגיון האבודים": אנשי המשטרה הבריטית
40	הקהילה הלא-רשמית
42	הפרקטיקה של ההיררכיה
51	פרק שני: רווקות, נישואין ואימפריה
52	גברים רווקים
56	חיי ריסון, מין וקשרים רומנטיים
68	נישואין וחגיגה של נישואין "בתוך המשפחה"
79	פרק שלישי: נשים במרכז ובשוליים
80	רעיות קולוניאליות
93	נשים רווקות: כבלים וחופש
107	פרק רביעי: לגדל ילדים בריטים בפלשתינה
108	פרידות כפויות
112	מוסדות לימוד
116	הסכנה שבעירוב: שפה ומנהגים

120	חינוך בריטי נאות
124	מחוץ לכותלי בית הספר: המרחב הציבורי והביתי
133	פרק חמישי: בית בשולי האימפריה
134	ארעיות ופיקוח דומסטיים
143	צבעים, אח וגינה: בית הרחק מהבית
148	בין כותלי בית: חדרים ואנשים
154	"כל הרהיטים המתאימים": חפצים בבית
164	פרק שישי: בריאות, חולי ומודרניות
165	אקלים
172	תזונה ותוספי מזון
178	ניקיון ולכלוך
186	מחלות, תמותה ורפואה
196	פרק שביעי: גבריות אימפריאלית וסמכות מנדטורית
197	לגופו של שלטון
208	גוף ונפש, ספורט וספורטיביות
217	הגבר הבריטי והגבר המקומי
232	פרק שמיני: השמורה הבריטית – מוסדות חברה ותרבות במרחב זר ומוכר
234	טניס, ויסקי והבית שמחוץ לבית: מועדון הספורט הקהילתי
246	שטיח הקסם: אגודת הדרמה הירושלמית
257	ידיעת הארץ וכיבוש הטבע: ציד, טיולים ופרחים
275	פרק תשיעי: חגים וחגיגות – ריטואלים של אחדות ופילוג
276	אל, מלך נצור: חגיגות מלכותיות
286	חג המולד: משפחה, פודינג ואימפריה
296	כרישה, תלתן והאגיס: אתניות ולאומיות ביום הפטרון הקדוש
311	פרק עשירי: דמדומי קהילה – פינוי, שגרה וחירום
312	גזרת הפינוי: כרעם ביום בהיר?
316	מבצע פולי ואקסודוס המפונים: נשים, ילדים ו"לא-חיוניים"
326	הנותרים: "חיוניים"
337	לארוז, ולשוב הביתה

343	סיכום: הארץ המובטחת – כוח וחרדה, קודש וחול
355	רשימת המקורות והקיצורים הביבליוגרפיים
377	רשימת הלוחות
377	רשימת התצלומים והאיורים
383	מפתח

הקדמה

חיים קולוניאליים

בשנת 1957 שבו לראשונה בני הזוג פלורה וסידיני מודי (Moody) לבקר בישראל. השכם בבוקר, כשהחל מטוס אל על בנחיתה, צפתה פלורה מחלוננו בנופי הארץ שבה חייתה שמונה-עשרה שנים. כשהתחוויר לה כי שמועה פשטה בין נוסעי המטוס שבני הזוג אינם תיירים אלא אנשים "השבים אל ארץ שהייתה ביתם", התרגשה פלורה עוד יותר לקראת מסעה הקרב בארץ חדשה-ישנה. כמה ימים אחר כך, ביקרה פלורה באחד משרידי עברה המנדטורי – קתדרלת סנט ג'ורג' (Saint George's) במזרח ירושלים, אז בשליטה ירדנית, אחד ממוסדותיה וסמליה המרכזיים של הקהילה הבריטית בתקופת המנדט. כשצעדה לאורך אולם הקתדרלה, היא דמיינה רוחות רפאים המרחפות מעל הספסלים הריקים והנהנה להן בראשה לשלום. לפתע נתקלו עיניה בלוח התלוי על אחד הקירות. היה זה סמל המלוכה (Royal Coat of Arms) שהתנוסס בבית הנציב העליון, ובזיכרונה עלו ארוחות חגיגיות ומסיבות רשמיות, מוזיקת חמת חלילים וקולות שיחות שהתקיימו אז לרגלי הסמל הנוצץ. מתחת לסמל, שהיה כעת דהוי, נתלה לוח עץ קטן וצנוע ועליו כתובת: "הסמל המלכותי שהוצג בבית הממשל בזמן המנדט הבריטי בפלשתינה הופקד בכנסייה זו בסיום המנדט ב-14 במאי 1948". פלורה התאכזבה מהניסוח הלאקוני וניסחה בראשה כתובת שונה: "מוקדש לזכרו של המנדט הבריטי ולזכרם של כל אותם גברים ונשים מסורים שנתנו את השנים הטובות בחייהם לשירות הארוך והקשה בו".¹

1 Flora Moody's memoirs, Papers of Sydney and Flora Moody, MSS. Brit. Emp. s. 382, BLCAS, box 5, file 1 (להלן: זיכרונות מודי).

36 שנים קודם לכן, במאי 1921, הגיעה פלורה לפלשתינה כרעייתו הטרייה של סידני, קצין מחוז במינהל המנדט. בפלשתינה נולדו לבני הזוג שלוש בנות, ג'ואן, ג'יל וג'ודי, והם עזבו את הארץ בשנת 1939, כשסידני מונה למזכיר הקולוניאלי במאוריציוס. בהיסטוריה של המנדט נותרו בני משפחת מודי, ובייחוד פלורה ושלוש בנותיה, באלמוניותם, וכמוהם אלפי אזרחים בריטים – גברים, נשים וילדים – שפלשתינה הייתה ביתם לתקופות קצרות וארוכות. מגוון התנסויותיהם וחוויותיהם בה השפיעו הן על מהלך חייהם והן על קורותיו של הפרויקט הקולוניאלי המנדטורי, ונשזרו למארג של החוויה האימפריאלית. בשובה אל מחוזות של זיכרון מנדטורי ביקשה אפוא מודי לכתוב את התנסויותיהם של בריטים ובריטיות במשימת השלטון בארץ ולהנציח, בין שרידיו החומריים של השלטון הבריטי, גם חיים קולוניאליים.

שחזור וניתוח של חיים קולוניאליים בפלשתינה הם שעומדים במרכז ספר זה, המבקש למלא חלל בהיסטוריה ובזיכרון של תקופת המנדט (1920–1948). זוהי היסטוריה חברתית ותרבותית המשרטטת את דיוקנה של הקהילה הבריטית המנדטורית ואת פרקטיקות חיי היום-יום שאפיינו אותה. הספר חושף את האופנים שבהם אורגנו, נחו ויוצגו המרחב הפרטי והציבורי של הבריטים ומתאר כיצד עיצב הפרויקט הקולוניאלי המנדטורי לא רק את חייהן של חברות מקומיות, אלא גם את חייהם של סוכניו. מטרת הספר היא לתת עומק לעולמם של הבריטים ולהתנסויותיהם בפלשתינה, אך הוא מבקש להיות יותר מאשר חשיפה של שחקנים היסטוריים וקהילה נעלמה. בתקופת שלטונם הקצרה היו הבריטים קבוצה קטנה, זעירה כמעט, ביחס לאוכלוסיית הארץ, אולם גודלה של קבוצה זו עמד ביחס הפוך לעוצמתה הפוליטית, לכוח הצבאי שעמד לרשותה ולמידת השפעתה על הארץ ועל תושביה. כמי שייצגו ברמה האישית והקולקטיבית את השלטון המנדטורי, אך גם אומה, תרבות ואימפריה, היו חיי היום-יום של הבריטים חלק בלתי נפרד ממנגנוני ביסוס השליטה האימפריאלית בפלשתינה. בחיים הקולוניאליים היה ממד חשוב של תצוגה, ראויה וכוח, והם שזרו את הציבורי עם הפרטי, את הפוליטי עם האינטימי. השלטון הבריטי התגלם במנגנוני המשילות ואכיפת הסדר והביטחון כשם שהתגלם בחייהם האישיים והציבוריים, בבתיהם, במוסדותיהם, בזהותם ובגופם של שליחיו. ההיסטוריה של קהילה זו אינה יכולה להינתק אפוא מההקשר הפוליטי והאידיאולוגי שבו התקיימה ושבתוכו התעצבו חיי הפרט והקהילה, רוטינות וסטנדרטים של אורח חיים וזהות בריטית-מנדטורית ייחודית.

חברה, תרבות וחיי יום-יום: הוויה קולוניאלית בשטח מנדט

פלשתינה נשלטה על ידי בריטניה כשטח מנדט בחסות חבר הלאומים, במסגרת סדר עולמי חדש שהוכתב עם תום מלחמת העולם הראשונה ועיצב משטר בין-לאומי של פיקוח ואפוסטרופסות בשטחיהן של המעצמות המפסידות. זו הייתה צורה חדשה – מעשית ומהותית – של שליטה אימפריאלית: בניגוד לגישה שאפיינה את העידן האימפריאלי המוקדם, שעיקרה כיבוש וניצול של אוכלוסיות מקומיות, שיטת המנדטים שאפה להגן עליהן, לקדם שלטון עצמי ולהכליל אותן במערכת בין-לאומית של מדינות לאום. אולם רבים ראו ורואים בשיטת המנדטים קולוניאליזם בלבד, חדש, שלמרות אוצר המילים השונה והתפיסות החדשות שהציג דמו מנגנוניו ושיטות פעולתו לאלה של הקולוניאליזם שלפני מלחמת העולם הראשונה.² יתרה מזו, רעיון השליחות המתרבתת (mission civilisatrice), שהיה בשימוש נפוץ במיוחד באימפריה הקולוניאלית הצרפתית, מצא את ביטוי באופנים שונים גם במסגרת שיטת המנדטים, ובייחוד במנדטים מסוג A שבהם הושם דגש על תהליכי פיתוח. בסעיף 22 לאמנת חבר הלאומים, שנחתמה ביוני 1919, נכתב במפורש כי רווחתם ופיתוחם של עמים "אשר עדיין אינם מסוגלים לעמוד בזכות עצמם בתנאים המחמירים של העולם המודרני" מופקדים בידי אומות מתקדמות, אשר בזכות משאביהן, ניסיוןן ועמדתן הגיאוגרפית נמצאות במצב הטוב ביותר לקבל על עצמן אחריות זו.³ רעיון זה, שניסחו המעצמות המנצחות, שיקף בבירור הבחנה בין "מתקדמים" ל"נחשלים" וסייע לבסס את ההגמוניה התרבותית, ובייחוד את ה"מודרניות", שלהן. רעיונות אלה לא היו נחלתם של שטחי המנדט הבריטי בלבד; הם השתלבו במדיניות האימפריאלית שהתעצבה לאחר המלחמה ובשיח שהדגיש את מחויבות הכוח האימפריאלי לקדם את נתיניו ולדאוג לרווחתם.

תהליכי ביסוס הסמכות האימפריאלית חייבו בראש ובראשונה אידיאלוגיות ותהליכי גיבוש זהויות שנועדו לאפשר, להצדיק, לשמר ולייעל את הנוכחות הזרה ואת שליטתו של מיעוט זר על רוב של נתינים. מבני הכוח והפרקטיקות הקולוניאליות הוצדקו אפוא באמצעות טענה להבדל מהותי בין שולטים לנשלטים (rule of colonial difference).⁴ שונות זו הייתה בהכרח היררכית – מיון וסיווג גזעי, אתני ותרבותי סייעו לעצב היררכיה של קבוצות וזהויות, שבראשה עמדה

2 ראו למשל פדרסן, חבר הלאומים, עמ' 4.

3 אמנת חבר הלאומים, 28 ביוני 1919, סעיף 22.

4 צ'טרג'י, המדינה הקולוניאלית, עמ' 18.

זהותם של השליטים והודגשה עליונותם הטבעית על נתיניהם. בעיקרו של דבר, סמכותם נשענה על ביטחונם העצמי, והיא שאפשרה "לייעץ, לפעול, להביא לידי מימוש ולהיות"⁵. בין שתי מלחמות העולם הוסיפה הנחת העליונות של השליטים (עליונות גזעית, תרבותית, דתית, מוסרית, טכנולוגית או ארגונית) להיות הציור המרכזי בהצדקת השליטה האימפריאלית ובתודעת שליחיה בנכר, והיא נותרה במידה רבה על כנה גם בלבו של רעיון המנדט.

תקופת המנדט הייתה תקופה מכוונת בתולדותיה של פלשתינה, וחותמו של השלטון הבריטי הוטבע בה בדרכים שונות. מגמה בולטת בתחום חקר הנוכחות הבריטית היא ההתמקדות בהיבטים מינהליים, פוליטיים וצבאיים ובשיקולי המדיניות הבריטית ועיצובה. מחקר ענף עוסק בפעילות הבריטית בתחומי המשפט, הבריאות, החינוך, הרווחה ועוד, ובתרומתו של השלטון הבריטי לעיצוב גבולות הארץ ולפיתוח תשתית פיזית, כלכלית ותעשייתית. לעומת ההיסטוריה החברתית והתרבותית של קהילות מקומיות, שהולכת ומתגבשת בשנים האחרונות לכדי גוף ידע חיוני להבנת תקופת המנדט, זו של הבריטים המנדטורים עודנה נתפסת כשולית, ואף אנקדוטלית, לאירועים הגדולים של אותן שנים ובפרט לתפקידם של הבריטים בהתפתחות הסכסוך הלאומי בארץ. עם זאת, בעשורים האחרונים ניכרת בהיסטוריוגרפיה של תקופת המנדט המגמה להעמיק בדמויותיהם של הבריטים ובחוויותיהם המנדטוריות והכרה בחשיבותם של רשמים אישיים, גינונים ורגשות באקלים המנדטורי – הפוליטי והחברתי כאחד.⁶ תשומת לב מחקרית חשובה הופנתה גם לסוגיות של זהות, אמונות ותפיסות תרבותיות וחברתיות ככלי מרכזי להבנת פעולותיו של השלטון.⁷ תשומת לב

5 קירק־גרין, אדמיניסטרטורים, עמ' 279–280.

6 הניסיון המקיף ביותר עד כה לעסוק בחייהם של הבריטים היה ספרו של ארי ג' שרמן (Sherman), שפורסם ב-1997. הספר מתאר את חייהם ועמדותיהם של בריטים בנוגע לאירועים המרכזיים של התקופה ומציב במוקד את הסכסוך הלאומי המתגלע בין יהודים לערבים. כמי שנולד בירושלים המנדטורית להורים בריטים ושהה בה בילדותו המוקדמת, ההיסטוריה שמשרטט שרמן צבועה במידה לא מבוטלת של נוסטלגיה ובאהדה לסוכנים ההיסטוריים שאת חייהם תיאר. תרומה חשובה נוספת להבנת ההתנסות הבריטית הייתה למחזקר המקיף של תום שגב ב"ימי הכלניות" ולסדרת הראיונות שערכה הדרה לזר, וספריהם אף זכו לתהודה רבה כספרי עיון פופולריים. בהאנשתם של הבריטים סייעו גם מחקריו של מוטי גולני על שלחי תקופת המנדט מבעד לעיניהם והתנסויותיהם האישיות של בכירי הממשל המנדטורי. ראו שרמן, ימי מנדט; לזר, המנדטורים; שגב, ימי הכלניות; גולני, הנציב האחרון; הנ"ל, ימים אחרונים.

7 בין מחקרים אלה בולטים העוסקים במערכת המשפט והחקיקה המנדטורית. ראו לחובסקי, חוק וזהות; אליגון דר, עבירות מין. ראו גם גנדור, שיח.

זו נשענת על ההנחה שהקולוניאליזם לא יכול להיות מובן רק כמערכת יחסים פוליטית או כלכלית, אלא גם כתהליך תרבותי המתווך וממוסגר באמצעות מבנים של משמעות. ככזה, יחסי הכוח והקטגוריות הקולוניאליות שהתעצבו בתוכו חרגו ממנגנוני הפעולה הרשמיים לבדם והתגלמו גם בחברה, בתרבות, במערכות יחסים וביום חולין. בהסתת המבט מעבר למנגנוני המשילות של השלטון המנדטורי אל הרכבה ומרקם חייה של הקהילה הבריטית, ספר זה מביא אפוא את חיי היום-יום של הבריטים מן השוליים אל המרכז וטווה אותם בהיסטוריה של הקולוניאליזם הבריטי בפלשתינה.

הספר מצטרף לשורה ארוכה של מחקרים הבוחנים את התנסויותיהם של סוכנים אימפריאליים וקהילות קולוניאליות במושבות. בין הנושאים הרבים שנטווים בהיסטוריה זו נכללים בחינתם של מוסדות תרבות וחברה, דומסטיות וחיי משפחה, עבודה, פנאי וצרכנות, תרבות חומרית, מזון ולבוש, גוף ומיניות.⁸ המחקר הנוכחי מאמץ במיוחד את הדגש על בחינת משילות דרך ה"מיקרופיזיקה של חיי היום-יום" – הכוללת משמעויות של נהגים ונסיבות חומריות של הקיום היומיומי – ככלי יעיל בחשיפת נדבכים במציאות הקולוניאלית ובתהליכי יצירתן של חברה ותרבות קולוניאליות.⁹ אחת התובנות החשובות שמספקת ההיסטוריה זו היא כי את הסמכות והעליונות הפוליטיות והתרבותיות ביססו גם באמצעות ארגון חיי היום-יום של הקולוניאליסטים עצמם. למעשה, רעיון התרבות שבלב הקולוניאליזם האירופי המודרני הופנה בראש ובראשונה כלפיהם: חיי הפרט והקהילה שימשו כיסודות ליצירת הסמכות הקולוניאלית ולשימורה, האישי נמזג בציבורי, ולכולם הייתה, תמיד, משמעות פוליטית.

ההגות הפוסט-קולוניאלית זיהתה ראשונה שהקולוניאליזם היה מצב קיומי, פיזי ומנטלי כאחד, וכי הייתה לו השפעה עמוקה על מבנה נפשם של כל מי שחיו תחת צלו, בין שהשתייכו לאוכלוסיות הכבושות ובין לכובשים עצמם. המעשה הקולוניאלי, כמו שהיטיב לזהות אלבר ממי (Memmi), ההוגה היהודי-צרפתי יליד תוניס, היה מכלול של מצבי קיום יומיומיים: "הדרך שבה הקולוניאליסט מבקש לראות את עצמו ממלאת תפקיד מכריע בגיבוש דיוקנו הסופי. שהרי אין מדובר בהצטרפות אינטלקטואלית פשוטה, אלא בבחירתו של סגנון חיים שלם".¹⁰

8 ראו למשל מקלינטוק, עור אימפריאלי; קולינגהם, גופים אימפריאליים; באטנר, משפחות האימפריה; לוצ'ר-שהולטן, נשים; האנסן, דומסטיות; היים, אימפריה ומיניות.

9 סטולר, איומים, עמ' 7.

10 ממי, דיוקן, עמ' 69. לצד ממי, עם ההוגים הפוסט-קולוניאליים המרכזיים אפשר למנות את פרנץ פאנון (Fanon), הומי באבה (Bhabha) וגיאטרי צ'קרוורטי ספיבק (Spivak). ראו למשל באנתולוגיה: שנהב, קולוניאליות.

פרק ראשון

קהילה בריטית בפלשתינה

רחש של שיחות ומלמולים נשמע באולם הנשפים בבית הנציב, דקות לפני פתיחת טקס השבעתו של הגנרל ארתור ווקופ (Wauchope) לנציב עליון ב־19 בנובמבר 1931. כאשר נשמעה נגינת ההמנון פסקו באחת הקולות והקהל נעמד על רגליו והפנה את ראשו אל דלת הכניסה. המזכיר הצבאי, שעמד בחזית האולם, הכריז בקול רם: "גבירותי ורבותי, הוד מעלתו הנציב העליון!" ווקופ נכנס אל האולם, לפניו שני משרתים בלבוש ארגמן וזהב, זקן השופטים עם פאה לבנה וגלימה אדומה והמזכיר הראשי. הפמליה צעדה על שטיח אדום, שנמתח מדלת הכניסה ועד חזית האולם, שבה בימה קטנה. על הבימה ניצבו שלושה כיסאות, שולחן קטן ופשוט ועליו ספר תנ"ך וכתבי השבועה. הנציב נעמד במרכז הבימה, מימינו זקן השופטים ומשמאלו המזכיר הראשי. מולם, בשורות הכיסאות הפונים לבימה, ישבו כ־300 אנשים, רובם גברים, שייצגו את האליטה הבריטית השלטונית ואת האליטות הפוליטיות והדתיות המקומיות.

כל רגע בטקס תוכנן בקפידה, על פי פרוטוקול קבוע שאפיין את טקסי השבעתם של הנציבים העליונים. הוא כלל את הקראת כתב המינוי המלכותי מפי פקיד המועצה המבצעת,¹ את הקראת נוסח השבועות מפי הנציב וחתימה עליהם, נאום ברכה של זקן השופטים בשם תושבי הארץ ונאום תשובה קצר של הנציב. גם סידור הישיבה באולם לא נותר ליד המקרה, וכל אורח ישב בדיוק במקום המיועד לו, על פי סדר הקדימויות הרשמי של פלשתינה (Palestine Order of Precedence). רשימה זו, שאושרה על ידי המלך והייתה נהוגה בכל שטחי האימפריה, סידרה את נציגי השלטון והקהילות המקומיות והדתיות לפי דרגת

1 המועצה המבצעת (Executive Council) הייתה הוועד הפועל הממשלתי, וחבריה הקבועים היו הנציב העליון, המזכיר הראשי, היועץ המשפטי והאוצר. ראובני, ממשל המנדט, עמ' 33.

חשיבותם ועודכנה מדי שנה בשנה.² בסדר הקדימויות ל-1931 היו 36 דרגות: שבע הדרגות הראשונות כללו בריטים בתפקידים הבכירים ביותר, ולמעט הדרגה השמינית והתשיעית – שכללו את ראשי העדות הדתיות ואת נשיא בית המשפט השרעי לערעורים – כל הדרגות עד הדרגה ה-24 היו שמורות לבריטים.³ האולם היה אפוא מלא באנשי המינהל הבכירים ביותר וכלל שופטים, מושלי מחוזות, ראשי מחלקות וסגניהם ופקידים בריטים בדרגות שונות בחטיבה הבכירה של הממשל. הדומיננטיות הבריטית ניכרה היטב באולם וכך גם ההפרדה בין בריטים למקומיים, שהתבטאה בו באופן מרחבי. אחד מנציגי העיתונות שנכח באולם זיהה בבירור פאות לבנות בצד אחד ותרבושים בצד השני: "האורחים הובדלו בקפידה [...] שופטים היושבים זה לצד זה בבית המשפט הופרדו, השופטים הבריטים על ספסל אחד והשופטים הפלשתינים באחר, בעברו השני של האולם. ומול קהל מגוון שהתאסף, אפילו באירוע כה מבשר טובות, נציב עליון חדש נשא את השבועה לשלוט ללא משוא פנים".⁴

אולם הנשפים במהלך הטקס היה ביטוי חזותי להיררכיה הקולוניאלית, והאירוע כולו שימש כלי חשוב לייצוג הסדר החברתי המקומי. סדר היררכי ליניארי זה נתפס כחיוני לשימור כוחו וסמכותו של הכוח האימפריאלי. תפיסות חברתיות שהביאו עמם הבריטים מבית סייעו להם גם להבין ולדמין את האימפריה בצורה היררכית, דבר שעיצב את האופן שבו פירשו את הסדר החברתי של החברות המקומיות והשפיעו עליו.⁵ הרכב האורחים וההיררכיה שהתבטאה בטקס האימפריאלי החגיגי אפיינו לא רק את מערכת היחסים בין שליטים לנשלטים, אלא גם את הדירוג שהתקיים בתוך צמרת השלטון הבריטי. יותר מכך, כשם שקבוצה קטנה של ראשי העדות המקומיות ייצגה בנוכחותה את המוני נתיניו החדשים של הנציב העליון, כך הייתה הקבוצה של גברים בריטים רק חלק קטן מהאוכלוסייה הבריטית שבראשה עמד. לאמיתו של דבר, רוב הבריטים ששהו באותה עת בפלשתינה נעדרו מייצוגו הרשמי של הכוח האימפריאלי והמנדטורי באולם הנשפים המפואר.

2 נוסחה הראשון עוצב כבר בחודשיו הראשונים של המינהל האזרחי, והיא כללה טיוטות והתכתבויות בין הנציב העליון סמואל ובין הלורד קרזון (Curzon), שר החוץ והמשנה למלך בהודו לשעבר. טיוטה נשלחה גם לעיונו ולהערותיו של אדווין מונטגיו (Montague), מזכיר המדינה לענייני הודו, BL, L/PS/11/182.

3 ממשרת פלשתינה, רשימת שירות המדינה, 1931, עמ' 4–6.

4 "New High Commissioner Sworn in Ceremony in Government House", *Palestine Bulletin*, 22.11.1931, p. 1.

5 קאנאדיין, אורנמנטליזם, עמ' xix.